

ADORÁCIÓ

SZENVEDÉS ÉS KERESZT

(JEAN VAN DEN EYNDE SJ)

Adoráció – a szenvedés és a kereszt

Szeretnék segíteni nektek, hogy jobban megértsétek, mit is jelent az adoráció imája. Ez nem ugyanaz, mint a meditáció vagy a kontempláció. Ez a szív imája szemtől-szemben a valóságosan jelenlévő Jézussal. Az Oltáriszentség előtt hódolunk.

Vannak, akik elveszettek, unottnak érzik magukat, mert egy bizonyos idő elteltével felteszik maguknak a kérdést, mit is csinálnak itt ők tulajdonképpen, nincs semmi ötletük; ha elgondolkoznak... itt pedig éppen hogy nem kell gondolkodni.

Ez a legtisztább és legmegtisztítóbb ima, amelyet átélhetünk.

Ma, a karizmatikus megújulás sok fiatal közösségében megtalálni azt, amivel az Egyház mindig élt, mégpedig azt, hogy a kiállított Eucharisztia imaközeget alkot, és megadja az ima kegyelmét Jézus tanítványai keresztény közösségének. A megújulás és az ima lelki jellegének újbóli felfedezése minden pillanatában visszatérünk az adorációhoz. Látni ezt az Egyház történetében.

Hogy miért? Éppen azért, mert az Úr valóságos jelenlétéhez kapcsolódik az ima kegyelme. Egyedül azt kell tudni, hogy az Eucharisziával szemben állás azt feltételezi, hogy elhagyok az ehhez a világhoz tartozó minden gondolatot: az intellektuális, az értelmi kontemplációt – és a lelkit is, az intellektuális ima formáit – mindennek el kell tűnnie.

Az adoráció azt jelenti, hogy a szívünkkel vagyunk jelen az Úr előtt. Előtte állok, az Ő jelenlétében, és az Ő jelenléte vezet el engem az imára. Ezalatt személyes kapcsolat jön létre a szívek között, melyet Jézus jelenléte idézett elő.

De Foucauld atya – ha olvastátok az életrajzát, akkor megismertétek az ő imaútját – nagyon sokáig kérte Istent, hogy adja, hogy megismerhesse, ha létezik.

Attól a pillanattól kezdve, hogy megkapta az Isten létezésében való hit kegyelmét, azt mondta, hogy ezentúl nem tud máshogy élni, csak összeköttetésben Istennel.

Szerzetes akart lenni, hogy szegénységben és imában éljen. Megtanulta a kolostori imát. Ez azonban mégsem töltötte el meglelégedéssel a szívét. Kilépett a kolostorból, hogy a szegények között éljen, a szerzeteseknél még szegényebbek közt, és hogy a szerzetesinél szegényebb imával imádkozzon. Kertész lett a názáreti klarissza nővéreknél, ahol az egész imája az Oltáriszentség előtti hódolat volt. Kora reggeltől kezdve várt a nővérek kápolnája előtt, hogy kinyissák az ajtót. Bement, letérdelt az Oltáriszentség előtt a kápolna végében, és órákig ott maradt.

Így írt lelki atyjához: „Az én imám, a belső lelkiállapotom valóban nagyon furcsa! Már képtelen vagyok imádkozni, az egyetlen dolog, ami kedves nekem, az Oltáriszentség előtt időzni. És amikor ott vagyok az Oltáriszentség előtt, száraz, meddő vagyok, nincs bennem se szó, se gondolat.”

Gondolkozni próbál – semmire nem megy vele!

Imádkozza a rózsafűzért – semmire nem megy vele!

Kész imaformulákat mond el – semmire nem megy vele!

„Kiszáradt és meddő vagyok, nem jön hozzám se szó, se gondolat. Az Oltáriszentség előtt lenni – egyedül csak ez lehetséges.”

Önmagát kérdezi, hogy ima-e ez. És egyre inkább felfedezi, hogy ez imádság: a pusztá jelenlét, önmaga elvesztése az Eucharisztia előtt. Ez egyre inkább lángra gyújtotta a szívét. Később elment a Tamanrasset és Beni Abbes közeli pusztába. Egy picike kunyhóban lakott, ahol vele volt az Eucharisztia. És ott – felkelt minden éjjel, mivel nappal nem jutott ideje, kinyitotta a tabernákulumot, kitette az Oltáriszentséget egy vászon elé, amelyre ráfestette a Legszentebb Szívet és hosszú órákat töltött így. Az éjszaka közepén, a pusztában, az Oltáriszentség előtt! És azt mondta: „Ha legalább Jézus mondaná nekem, hogy szeret, de Ő ezt nem mondja soha, soha, soha! Azért, mert az, amit Jézus mondott neki az az, hogy: „Szeress engem! Éppen Te szeress Engem!” „Adj innom” – mondta Jézus a szamaritánus nőnek, azaz adj Nekem szeretetet, add nekem az életedet!

De Foucauld atyának önmaga pusztá elvesztésével telt el az élete, az Eucharisztia előtti hódolatban. Érezte, hogy egész élete egyre inkább átváltozott a Krisztus és a testvérei iránti szeretetté ezáltal a szárazság, a szó nélküli, gondolat

nélküli ima által, az Eucharisztia előtt. Érezte, hogy ez szeretet. Az ima egyre inkább a szeretet ügyévé vált számára: Szeretni az Urat!

Olvastátok talán Carlo Carrettonak a „Levelek a pusztából” című írását? Ha nem, akkor azt tanácsolom nektek, hogy olvassátok el. Csodálatos! Carlo Carretto, Jézus Kistestvére, a Nemzetközi Katolikus Akció volt elnöke, aki megtért. Könyvének bevezetőjében arról mesél, hogyan tért meg három lépésben. Először gyónva, aztán azáltal, hogy életét adta másokért, majd végül az Úrnak adva azt: „Nem akarom többé a te akcióidat, a te imádat akarom.”

Kiment a pusztába, hogy letöltse a noviciátust a Jézus Kistestvéreinél. A novíciusmestere – amint ő mondta – időről-időre kiküldött minket a pappal együtt a pusztába, hogy megtanítson minket imában élni. Elmentünk egész a barlangig, amelyben volt egy kőoltár, a pap szentmisét tartott, otthagya az Eucharisziát a kőoltáron a barlangban, és elment. Ott voltunk egészen egyedül egy héten át a pusztában, ebben a barlangban, az Eucharisztia előtt.

Csend a pusztában...

Csend a barlangban...

Az Eucharisztia csendje...

Nincs nehezebb ima az Eucharisztia előtti imánál. Ő novíciusként érezte ezt, aki elvetette az aktivitást. Miért? „Mert ott a természet egész erőből ellenáll. Inkább cipeltem volna köveket a tűző napon – mondta.” Igen, mert inkább gondolkodtam, olvastam volna, csináltam volna valamit – semmi se lett belőle!

A novíciusmester azt mondta nekünk: el kell vonni az intellektuálistól az imádat, ne az intelligenciában keresd az Istennel való egyesülést, soha nem fog sikerülni neked! A szeretetben egyesülsz vele. És így folytatja: akkor az ima szárazzá válik, mint a homok, de olyan mértékben igazzá, hogy nem lehet már meglenni nélküle.

Ily módon jutunk el az igazi imához. A szívnek az Úr előtti jelenléte által felfedezem, hogy mi az igazi imádság. Ezek nem ideák. Amikor gondolkodom, nem vagyok igazán kapcsolatban Istennel. Az adoráció a szeretet köteléke. Akkor vagyok valóban az Úr jelenlétében, amikor képes vagyok úgy állni előtte, hogy teljesen kiüresedem. És amikor órákig így fogtok kitartani semmi mást sem csinálva, csak Őrá néztek, arra törekedve, hogy elérjétek ezt az érzelmi kapcsolatot az Úrral, lassan érezni kezdtetek, hogy kihuny az intelligenciátok, hogy gyengül az intellektuális érdeklődésetek, hogy elmúlik a cselekedés iránti szükségletetek – valóban

szegényekké váltok, és érzitek, hogy imába merültök. Abba az imába, amely az Úrral való kapcsolat, érzelmi jelenlét az Úr előtt, az egész aktivitásom feláldozása az Ő jelenlétében. Ez az igazi imádság.

A nálunk szervezett lelki gyakorlatok alatt kezdettől fogva minden délután egy órás adorációt javaslok a résztvevőknek, akik akarják. Mindannyian összegyűlnek a kápolnában csendbe merülve – adoráció van. Nagyon sok résztvevő mondta nekünk, hogy ez volt számukra a lelki gyakorlat legerősebb pillanata. Némelyek, akik már másodjára, vagy harmadjára voltak itt, azt mondták: „Atya, mindenek előtt az adoráció miatt jövök el ide.”

Meg akarják találni az adoráció légkörét: amikor közösségben vagyunk az adoráció alatt – valami hatalmas dolog történik!

Jártam Kamerunban. Ez Afrika egyik legforróbb országa. Ha nem jártatok ott, nem tudjátok, mi is az. Tűző nap, hőség, nedvesség, az ember akkor is izzad, ha nem csinál semmit. A lelki gyakorlaton 180 ember volt. Egy hullámpala alatt, délután ebben a hőségben – adoráció! Egy órás adoráció! Hallani lehetett a repkedő szúnyogokat. Voltak ott hétéves gyerekek. Még kisebbek is voltak a környékbeli bozótosból. Idővel, ahogy telt a lelki gyakorlat, egyre jobban megtelt a kápolna a falusi emberekkel is. Látni lehetett az ott lévő gyerekeket: mindenkit megszemléltek, aki az Oltáriszentség előtt hódolt. Az Eucharisztia egy nagy monstanciában volt, és ott hagyták kitéve 8 napon át – éjjel-nappal. A gyerekek nézegettek, érezték az ima légkörét, letérdeltek, és ottmaradtak egy óráig a tűző napon. Érezték az imának az Eucharisziából a csoportra áradó kegyelmét, érezték az Úr valóságos jelenlétét.

Amikor tehát fiatal közösségeket látok, legyen az „Júda háza”, vagy „Jézus keresztje” Olaszországban, Svájcban, vagy „Az élet kenyere” Észak-Franciaországban: visszahozták az egész közösségben az Oltáriszentség szüntelen adorációját, éjjel és nappal hódolnak. Fiatal emberek ezek, akik elvonultak a világtól, és akik karizmatikus életközösséget alkotnak. Felfedezték, hogy az Úr hódolatába merülés a közösségi imának az a formája, amelyik a legerősebben egységet hoz létre közöttük. Amikor közösen hódolnak az Eucharisztia előtt, eltűnik az Úr előtt minden, ami elválasztott minket. Kibékülve, megnyugodva, mindannyiunkkal egyesülve jön ki onnan az ember. Ez az ima olyannyira megtisztít minket, olyannyira visszahozza a köztünk lévő egységet, hogy kezdünk rájönni arra, hogy ez az, ami közösséget alkot.

VI. Pál kiadta az apostoli adhortációt a szerzetesi közösségeknek. Így szólt hozzájuk: „A közösségeitek központjában természetes módon az Eucharisztia áll – az Úr valóságos jelenléte. Nem a szentmise celebrálása, hanem az Eucharisztia, az Úr valóságos jelenléte, melyet a közösség őriz meg.

Miért? Mert ez az Úr szeretete. Ez mindannyiunknak az Úr iránti szeretete, amely megtisztít és képessé tesz arra, hogy együtt éljünk az összes testvérünkkel. Nem a mások iránti szeretet az elsődleges. Jézus tanítványainak közössége nem a testvéri szeretet műve. Azt az Úr iránti Szeretet alkotja meg. Azt kérdezi Jézus: „Péter, jobban szeretsz engem másoknál, akkor hát velem együtt szerethetsz másokat.”

Az adorációnak köszönhetően, amely az Úr szeretetének imája, fokozatosan megváltozik a szívem, elkezdek univerzálissá válni. Charles de Foucauld először a Legszentebb Szív remetéje akart lenni, nem emlékszem, hogy ki még – valójában megmaradt Jézus testvérénél, az univerzális testvérnél. Az Eucharisztia, az adorációnak köszönhetően, mellyel évekig teljesen egyedül élt, az ő életében Jézusnak akkora szeretete volt, hogy mindenki más iránt nyitottá tette őt. Univerzális barátnak érezte magát, mivel Jézus szerzetesévé vált. És az Eucharisztia hódolata által lett azzá.

Amikor tehát fiatal közösségeket látok, melyek visszatértek az Oltáriszentség hódolatához, és a közösség legfontosabb imájává tették azt, éjjel-nappal adorálva, ez azt jelenti, hogy az Eucharisziát a közösség szívébe helyezték el, hogy a közösségben mindig vannak olyan barátok és nővérek, akik az Úr előtt hódolnak. Éjjel és nappal. Igen. Valami fontos dolog történik. Ők megtaláltak valamit, ami a különféle korszakokban végigment az egész Egyházon – Jézus szeretetének imáját. Nem az intellektuális imát, hanem Jézus szeretetének imáját. Megkapták a kegyelmet azáltal, hogy helyet adtak az Oltáriszentségnek a Közösségben és hogy arra kérték a közösség minden testvérét és nővérét, hogy naponta legalább egy órát töltsenek az Eucharisztia előtt.

Úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos. Személyesen átéltem ezt, és tudom, hogy miként változtathatja meg az életünket az adoráció. Azt is tudom – Carlo Carretto világosan beszélt erről, hogy nincs nehezebb ima az Eucharisztia előtti imánál. A természet belefáradt mindenbe, mert nincs SEMMI! Gondolkodni akarunk. Sokkal gyakrabban használunk imákat, mint ahogy az nekünk tűnik, ott, ahol az ideák helyettesítik Istent! Az Istenről való ideák helyettesítik az Istennel való

kapcsolatot. Ez eltűnik az adorációban. Nincsenek ideák, vagy beszéd, amit kimondok Isten előtt. Valójában önmagukba zárnak ezek engem. Nincs semmi mondanivaló. Csend.... és csend.... Elmerültem a tiszta jelenlét imájába.

Az evangélista Szent Jánosnak látomása volt a Királyságról. Leírta ezt a Jelenések Könyvében. Hogy mit látott? Látta az összes vént és távolabb az összes állatot, amint feküdtek a BÁRÁNY előtt. Ő, aki elmerült az Úr Szeretetében, érezte, ez az Úrral való szeretetviszony olyan messzemenően lényeges, hogy ebben a másik világról szóló látomásban felismerte, hogy ez a legfontosabb (Jel 4).

A közösségben megtisztít az Úr Szeretete. „Ezek azok, akik fehérre mosták ruhájukat a Bárány vérében.” (Jel 7,14). Az Úr szeretete az, amely megtisztítja az életemet. Ez az Úrra „vesztegetett” idő az, amely az Iránta való szeretetet jelenti. Ez az intellektuálistól eltérő ima, amely az Ő jelenlétének kontemplációja, elfogadása, az Ő jelenlétébe merülés, ima, amely lassan megtisztítja a szívemet.

Ez valóban semmi bonyolult dolog, hogy ezzel ne lehessen élni, mivel ez maga a puszta jelenlét. De ez azonban követel is! Menjetek el az Oltáriszentség valamelyik kápolnájába. Remélem, hogy nemsokára kiteszik az Oltáriszentséget több imahelyen a templomainkban. Ha nincsen ilyen hely – próbáljatok meg létrehozni kis helyeket az imádságra, ahol ki lenne állítva az Oltáriszentség. Carlo Carretto ezt a kérdést teszi fel „A dolgok másik oldalán” című könyvében: „Mikor jön el az az idő, amikor minden közösségben meghallják a szögek verését és a deszka fűrészelését, amikor mindenki annak szenteli magát, hogy létrehozzon egy kis oratóriumot, hogy ott jelen legyen az Úr.” Érezte, hogy az Egyház, az ima, a keresztény közösség megújulása mindig összefüggésben állt az Eucharisziával. Mikor jön el ez az idő?

Úgy gondolom, hogy már közeleg. És ha el akartok merülni a benneteket átalakító imába, törekedjete helyet találni, ahol időt tölthettek az Eucharisztia előtt. És ha lehetséges – a látható Eucharisztia előtt. „Miért kell, Atyám, kitenni az Eucharisziát? Hiszen ott van a tabernákulumban.” Na, igen, de látni kell Azt!

A szentséget látni kell, meg kell érinteni, meg kell hallani, láthatónak kell lennie. Messze tőle folyamatosan megszűnik ez a fizikai kapcsolat az Úr fizikai jelenlétével.

Amikor az Egyház meg akarja mutatni az Eucharisziát – kiállítja az Oltáriszentséget! Menjetek el Montmartre-ba: az egy hatalmas bazilika, egy monumentális monstrancia. Úgy érzitek, mintha az egész világ elhallgatott volna, és az Úr Szentélyévé vált volna! Ő jelen van ott! Maradjatok ott egy órát, kettőt, egy

egész délutánt. Amikor kijöttök, már nem ugyanazok leszek. De amikor bementek – elkezdtek körbenézni, nem találjátok a helyeteket – jaj, ki akarok menni innen, nem tudok imádkozni. Oh, nem! Ott kell maradni legalább egy órát ahhoz, hogy elkezdjétek imádkozni! Kell, hogy minden megnyugodjon bennetek, fel kell ismernetek, hogy nem vagytok a szív szintjén, hogy a világ minden nyugtalanságának el kell tűnnie, amellyel ide érkeztek: ez lassan megtisztul, de maradjatok ott egy órát! Vagy úgy menjétek oda, hogy töltsétek ott az egész éjszakát, többet mondanák – ha van rá lehetőségetek – töltsétek ott három napot az Eucharisziával! Éjjelt és nappalt! Biztosítalak benneteket arról, hogy ez zavaró lesz, mivel ettől a pillanattól kezdve meg kezditek látni, ki az az ÚR! Kezdek meglátni, mennyire az Úron kívüli az életünk. Ha eltöltetek három napot az Eucharisziával mellettetek, akkor kezditek megérezni, hogy valójában az életetek legnagyobb része az Úr kerülése! De ha mellettetek van az Úr – azt kezditek mondani: oh, nem, nem tudom megtenni ezt, így nem lehet az Úrral. Érzitek, hogy valójában, az életemben nem minden merül el az Úr szeretetében, hogy van az életemben sok olyan szféra, amelyben nem lakik ott az Úr, melyek nincsenek az Ő hatása alatt, melyeket nem szentelek Neki.

De amikor adórálok, és minél gyakrabban teszem azt, annál jobban érzem, hogy az Úr szeretete át akarja hatni az egész életemet, hogy már nincs olyan szféra, amely az enyém, és olyan, amely az Övé. Nincs olyan része az életemnek, amelyet Neki adok, és másik, amelyet megtartok magamnak. Így nem lehet, mert az Úrral való érzelmi kapcsolat megszilárdul, és elmélyül az életemben.

Láttam ezt sok ember életében, akik elkezdtek imádkozni az Eucharisziával, az Eucharisztia előtt, akik imádsága először az adoráció imája lett. Látják, mennyire megváltozott az életük – sőt azt mondanám – fizikailag! Jézus azt mondta: „Én azzal táplálkozom, amit ti nem ismertek.” Ezt arról a szeretetviszonyról mondta, amely közte és az Atya között van.

Ez a kapcsolat az Eucharisziával, Isten, aki éltet engem, mélyében olyannyira valóságos, hogy mindig léteznek az Egyházban olyan misztikusok, akik csak az Eucharisziával élnek. Ez jel az egész Egyház számára. Legutóbb a „Foyer de Charité”-ban Marthe Robin.

Faytban (Belgium) lévő ház mellett, egy kilométerre van egy kis munkás ház, ahol kb. 100 évvel ezelőtt élt egy fiatal lány. Az apja nagyon fiatalon meghalt, az anyja egyedül maradt a három lányával. Egyikőjük megkapta az Úrral való egység

rendkívüli kegyelmét. Életének utolsó 15 évét étel, ital, álmok nélkül töltötte. Az Eucharisziával élt, amit a pap minden nap elhozott neki. Minden csütörtökön és pénteken átélte Jézus kínszenvedését. Mindenhonnan eljöttek, hogy meglássák őt, úgy mint Marthe Robint. Mivel az ilyen személyekkel kapcsolatban gyakran feltesznek különféle kérdést, mondva, hogy ez lehetetlen, hogy titokban biztosan etetik őt, a püspök, a minden oldalról jövő nyomásnak alávetve magát, megtiltotta, hogy elvigyék neki az Eucharisziát. Csak a templomban járulhatott a szentáldozáshoz. Mivel a lány beteg volt, nem tudott elmenni. Meghalt azon a napon, amelyen nem adták oda neki az Eucharisziát. Éppen azon a napon halt meg.

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az Úrral való kapcsolat számunkra az élet forrása. A szívnek az Úr szívével való kapcsolata számunkra az ÉLET FORRÁSA, amikor elrendeljük az áldozást magunk között az érzelmi szinten – nemcsak az ideák szférájában.

Tanusíthatom ezt, mivel sok esetben láttam. Attól a pillanattól kezdve, amikor ennek vagy annak a személynek az életében az Eucharisziával való kapcsolat és az Eucharisztia adorációja imaformává vált, rendkívüli változást veszek észre, életet adó energiát az adott személynél, aki ily módon imádkozik.

Csoda ez! Jel az élő Istentől! Jel, hogy a Jézussal való egyesülés az élet forrása. Ez nyilvánvaló!

Úgy gondolom, hogy mi mindannyian attól a pillanattól kezdve, amikor imára lettünk szólítva, nem csupán erre, de az adoráció imájára is meghívást kaptunk. És minél inkább előbbre haladunk a lelki életben, minél inkább rendbe van rakva ez a terület – mindenek ellenére el kell kezdődnie a meditációnak, hogy Isten valódi arcát mutassa nekünk, Isten valódi megismerését – és amikor már megszerezzük ezt, amikor elmélkedni fogunk Jézus titkáról, amíg valóban az egész érzékelés és látásmódunk szubsztanciájává válik – csak az ADORÁCIÓ marad meg nekünk. Az imádság egyetlen formája, amely megmarad, az az, hogy menjünk, hogy ott álljunk az Eucharisztia előtt... csendben... az Úr előtt feküdvé... átélve a vele való egyesülést a szeretetben.

És még ha külsőleg fáradt is vagyok, ha feszült vagyok a tevékenység miatt, amit végeztem, ami bizonyos módon megakadályoz abban, hogy használjam ezt az imát azon a szinten, ahol örömet tapasztalunk meg – ott maradok, ott maradok olyan sokáig, amíg ott kell maradnom. Ki akarnék menni – de nem, érzem, hogy ott kell maradnom – és maradok. Addig maradok ott, amíg érzem Jézus hívását.

Ez élő imává válik, átváltoztatóvá, az élet forrásává. Rendkívüli adományokat kapok benne –nem mindig abban a pillanatban, amikor befektetek az imába. De érzem, hogy egyre inkább az Úr lesz életem mindene, hogy életem megtisztul, és hogy szüntelenül érzem az Úr jelenlétét. Mivel azt, amit Neki adtam, Ő százszorosán visszaadja nekem. Érdek nélkül neki adtam az időmet, az életemet, a véreimet. Kimerítettem az életemet Előtte. Ő százszorosán visszaadja ezt nekem. Később pedig – szüntelenül érzem a jelenlétét, érzem, hogy Ő mindig velem van. Érzem, hogy az életem valóban megtisztult, hogy elszakadtam azoktól a dolgoktól, amiket tisztátalannak éreztem magamban, a szemléletmódomban, a reagálásomban – tovább fölébe kerekedtem ennek.

Önmagam megerősítését kerestem még, még önmagamot kerestem – minden eltűnt! Semmi erőfeszítést nem tettem! Eltűnt! Az Úr előtti ima kegyelme által.

Tehát – mindannyitokat arra biztatlak – nemcsak e lelkigyakorlat alatt hanem további éleletekben is, azokban a helyzetekben, amikor lesz rá lehetőségetek, hogy imátok egy részét fektessétek bele az Úr adorációjába. Még akkor is, ha el kell jutni Párizsba, és el kell menni a du Bac vagy a Montmartre utcába, mert nincs más hely, ahol ki van téve az Oltáriszentség – menjetek el oda!

Kérjétek a plébániátokon, hogy szakítsanak időt az adorációra a keresztény közösség számára, aki adorálni szeretne, és meglátjátok, milyen mélyen fog ez hatni a szívetekre. Ne kedvetlenedjétek el az elején, ha azt érzitek, hogy hasztalan ez az ima. Csak ez mutatja meg nektek, hogy az imánk túl szentimentális vagy túl intellektuális volt. Át kell menni egy bizonyos úron. Ennek az úrnek a másik oldalán, ennek az érdek nélküli investíciónak a másik oldalán hirtelen felfedezem ezt az Úrral való érzelmi köteléket. És ez kitölt engem. Ahogy Carlo Carretto mondta – az ima szárazzá válik, mint a puszta homokja, de olyannyira fontos lesz, hogy már nem tudok meglenni nélküle. Valami fontos dolog történt.

(Fordította: Török Katalin)